ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
—БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 142. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 10-го СЕРПНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 10, 1976 No. 142. VOL. LXXXIII

УКРАЇНСЬКИЙ ОЛІМПІЙСЬКИЙ КОМІТЕТ В МОНТРЕАЛІ БАГАТЬОМА ВИСТУПАМИ Й ДЕМОНСТРАЦІЯМИ ЗДОБУВ МІЖНАРОДНИЙ РОЗГОЛОС ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ СПРАВИ

Велика українська олімпійська пресова конференція

Монтреаль (Українська Олімпійська Пресова Служба). — У четвер 29 липня 1976 р., напередодні закриття XXI Олімпійських Ігрищ у Монтреалі, в готелі Шератон, відбулася велика пресова конференція Українського Олімпійського Комітету. Заля конференції була переповнена чужинецькими кореспондентами з різних континентів і країн світу і на ній черговий раз видвигнено питання участи України в Олімпійських Ігрищах та з'ясовано українське становище до різних проблем, пов'язаних з XXI Олімпійськими Ігрищами в Монтреалі.

Пресову конференцію відкрив голова Українського Олімпійського Комітету (УОК) мгр Ярослав Пришляк, який був модератором для французької мови. Речником УОК був Андрій Фединський, який зачитав заяву УОК в англійській мові й згодом відповідав на запитання кореспондентів. Англомовним модератором був Андрій Семотюк, а перекладачем на французьку мову — проф. Роман Сербин.

Серед великої кількости міжнародних кореспондентів на пресовій конференції були представники таких аґенцій, радіо, телевізії і преси — СБС-телевізія і вісті, Радіо-Голляндія, Радіо-Канада, Телевізія-Мальта, СІАД-Радіо, Радіо „Вільна Европа" і „Свобода", Ажанс Франс Пресс (Франція), Кійо Нюс Сервіс (Японія), Саутгам Нюс Сервіс (Канада), ОПМ (Мехіко), Румунія-Пресс; періодики — „Земля і життя" (Індія) „Ді Ґазет", „Лє жур", „Ля дернієр геур", „Журналь де Монтреаль", „Монтреаль-матен" (Канада); журналісти зі ЗСА, Румунії, Еспанії, Португалії, Ірляндії, Голляндії, Арґентини, Мехіко й інших країн.

Після відкриття і представлення учасників панелю пресової конференції головою УОК Я. Пришляком, А. Фединський відчитав заяву УОК англійською мовою, що частинно фільмували кореспонденти СБС-телевізії.

В заяві між іншим говориться:

„Головною причиною існування Українського Олімпійського Комітету і силою, яка спонукує нашу працю є переконання, що Україна має моральне і політичне право на незалежну участь в Олімпійських Ігрищах, на право, ґарантоване законами і принципами Олімпійського Руху.

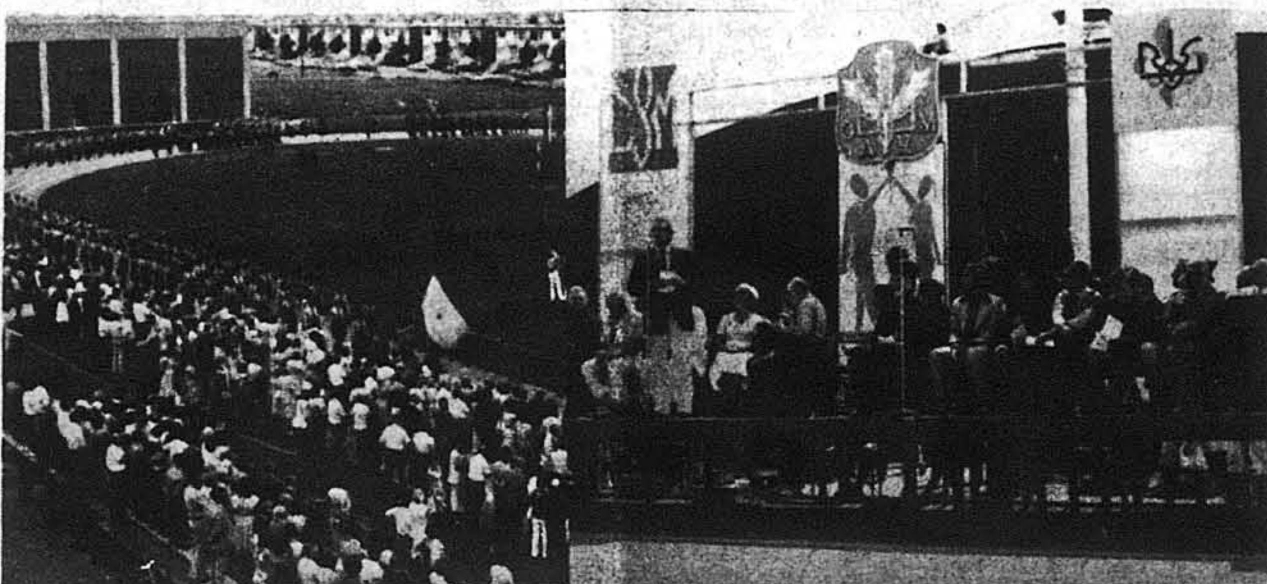
„Теперішня дійсність є така, що Україна — 50-ти мільйонова нація, член ООН, ЮНЕСКО й інших міжнародних організацій, є республікою Совєтського Союзу, конституція якої ґарантує Україні повне право на окрему спортивну участь і забезпечує її право на відокремлення від „добровільного об'єднання суверенних і рівноправних республік" — їй не дано права брати участи в Олімпіядах, а її атлети можуть змагатися лише як члени команди СССР".

В заяві цитується параграфи статуту Міжнародного Олімпійського Комітету (МОК) і наводиться приклади, коли малі і залежні народи беруть участь в Олімпійських Ігрищах, тоді, як Україна 50-мільйонна нація, такої участи не бере. На різні закиди в сторону діяльности УОК і групи студентства, яке проводило різні акції на олімпійських стадіонах, у заяві дається такі ствердження і відповіді:

„Недопущення України, як окремої нації, до участи в Олімпійських Ігрищах, є найбільш промовистим прикладом уведення політики у спорт".

„Дуже промовиста домінація українців у гімнастиці

(Закінчення на стор. 3-ій)

День Української Молоді під час Олімпіяди в Монтреалі. Біля Президії на трибуні під знаменами трьох організацій молоді: СУМ, ОДУМ і Пласт (фото зліва) проходять-дефілюють сотні молоді в одностроях цих своїх організацій. Окремий репортаж Мирослави Левенець з цього пам'ятного Дня буде надрукований в черговому виданні „Свободи".

Український прапор і гопак на олімпійському стадіоні

Монтреаль (УОПС). Поверх 50.000 глядачів в олімпійському стадіоні дивились 27 липня на пів-фінальне змагання копаного м'яча між Східньою Німеччиною та совєтською дружиною, яка складалася переважно з українців київського „Динамо". Між глядачами були понад 150 молодих українців, які вивісили український прапор — на 30 стіп довгий — та які стояли знов в сорочинках, з виписаним на них поодинокими літерами гаслом: „СВОБОДА УКРАЇНІ".

В другій половині змагу 20-літній Данило Мигаль, член СУМу із Тандер Бей, Онтаріо, вибіг на спортову площу із синьо-жовтим прапором, вигукуючи слова „Свобода Україні"! Серед здивованих грачів почав в середині площі танцювати гопака, а публіка спонтанно вибухла грімкими оплесками — і гру припинено. Вибігли три поліцаї й відпровадили Мигаля з площі. Його затримали приблизно одну годину й потім звільнили без кари.

Член Українського Олімпійського Комітету мав нагоду розмовляти з Д. Мигалем зараз після звільнення. Мигаль сказав, що один поліцай, вбраний по-цивільному, пробував переконати його по-українському, що його протест українцям нічого не допоможе та загрожував йому вивозом в Совєтський Союз...

Мигаль пояснив, що хотів своїм вчинком драматизувати долю українського народу і також хотів підтримати українських футболістів, подібно як це зробили своїм прапором молоді фіни після перемоги Лассе Вірена в бігу на 10.000 метрів 26 липня. Мигаль заявив, що хоч знав декого з інших приявних молодих українців на стадіоні — свій протест заплянував зовсім самостійно.

Спалено прапор СССР перед олімпійським стадіоном

Монтреаль (Українська Олімпійська Пресова Служба). — У суботу, 24-го липня, перед головним олімпійським стадіоном в Монтреалі спалено совєтський прапор, який повівав серед прапорів всіх інших учасників-держав XXI Олімпіяди. Це сталося у вечірніх годинах, коли члени Спілки Української Молоді, які раніше брали участь у програмі Дня Молоді, зійшлися в олімпійському парку, щоб там грати й співати українські народні пісні. Коло головного стадіону зібралося біля 200 української молоді та оркестра „Батурин" з Торонта й зорганізували спонтанний концерт. Понад 3.000 глядачів і туристів, які верталися з Олімпійських змагань, зацікавились українським співом і музикою. Згуртована молодь роздавала всім зібраним летючки й літературу, обмінювалася українськими відзнаками, повівала українськими прапорами й тим звернула на себе увагу та викликала велике зацікавлення всіх, що проходили біля олімпійського стадіону, включно з пресовими кореспондентами.

Раптом з'явився серед них юнак з червоним прапором СССР. Виявилось, що він виліз був на 25-метровий машт, на якому висів прапор СССР перед стадіоном, і відрізав його ножицями без того, щоб його запримітили. Спонтанно окружили його молоді сумівці й почали викрикувати „геть з москалями" та ін. клички. Тоді почали підпалювати прапор, який запалився щойно тоді, як поляли його бензиною. Прибігли два поліцаї й пробували згасити вогонь, але прапор вже згорів. Серед метушні не знала поліція, хто підпалив прапор. Відтак демонстранти заспівали ще ряд українських пісень і спокійно розійшлися. На другий день в багатьох газетах появилися статті про цю подію.

В ТЕРНОПОЛІ ЗРУЙНУВАЛИ МОГИЛИ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ. В. РУДЕНКОВІ ПОГРОЖУВАЛИ „ПСИХУШКОЮ". О. БЕРДНИК ПРОГОЛОСИВ ГОЛОДІВКУ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Цього року, коротко після Великодня, в Тернополі зруйновано могили українських січових стрільців. Хрести над могилами зрубано, а могили перерито так, що навіть кости розкинені на поверхні. Цей новий акт знущання над пам'ятниками визвольної боротьби українського народу нагадує подібний випадок знищення могил УССусів на Янівському цвинтарі у Львові в 1971 році.

В лютому-березні 1976 року КГБ держав українського письменника Миколу Руденка в одній з психіятричних лікарень Києва. Там його визнали психічно здоровим.

Микола Руденко народився 19 грудня 1920 року в селі Юр'івці, Ворошиловградської области, в родині шахтаря. Закінчивши десятирічку в 1939 році, вчився на філологічному факультеті Київського університету. Під час війни був політруком в обложеному Ленінграді. Важкопоранений, лікувався понад рік і потім повернувся на фронт. Після демобілізації працював на редакційній роботі; в 1947-1950 рр. був відповідальним редактором журнала „Дніпро". Тоді ж почав писати поезії. Відомі його збірки „З походу" (1947), „Незборимє плем'я", „Ленінградці" (1948) та інші. В половині 50-их років почав здебільша писати прозою. КГБ переслідує М. Руденка за приналежність до „Міжнародної Амнестії". 18 квітня 1975 року в його помешканні влаштовано обшук, а його заарештовано. По двох днях ув'язнення Руденко вийшов на волю.

25 червня 1976 року Олесь Бердник, відомий український письменник науково-фантастичного жанру, перебуваючи в Москві, проголосив голодівку на знак протесту проти відмовлення йому виїздової візи. О. Бердник вже кілька років намагається дістати дозвіл на виїзд з СССР. Олесь Бердник народився 25 грудня 1927 р. в селі Вавилові, Херсонської области, в селянській родині. В 1943-1945 рр. брав участь у війні, в 1945-1949 рр. навчався в Театральній студії ім. Івана Франка в Києві; працював актором у різних театрах України. О. Бердник — автор книжок: „Поза часом і простором" (1956), „Марсіянські зайці" (1962), „Сини Світовида" (1963) та інших. В 1973 році його виключили з Спілки Письменників України і його твори відтоді почали кружляти у самвидаві. На Заході найбільш відомі є його „Зоряний корсар" і „Золоті ворота".

В Мордовських та Пермських таборах останньо ще більше загострили режим. В таборах тепер переводять обшуки в'язнів двічі в тиждень.

Українських в'язнів Василя Стуса і Вячеслава Чорновола та жидівського в'язня Бориса Пенсона КГБ офіційно повідомив, що якщо вони далі будуть передавати на Захід інформації про таборове життя, їх покарають.

За передачу інформацій грозили новим строком жидівському в'язневі Семенові Глузманові (Пермський табір № 35). Від вірменського політичного в'язня Паруйра Айрікяна забрали заяву до Президії Верховної Ради СССР.

В Чікаґо помер Микола Денисюк, в Ню Йорку Борис Ржепецький

Св. п. М. Денисюк

Св. п. Борис Ржепецький

Чікаґо, Ілл. — У вівторок, 27-го липня, тут ненадійно помер після операції відомий і заслужений наш громадянин, редактор і видавець та власник видавництва колись в Буенос Айрес, а тепер в Чікаґо, св. п. Микола Денисюк. Завдяки його старанням появлялись в Арґентині, а пізніше в ЗСА такі видання, як літературно-мистецький місячник „Овид", „Літературна Бібліотека" та багато інших журналів і книжок, зокрема монументальне видання творів Шевченка та кілька десять інших книжок, альбомів і платівок. Покійний займався також суспільно-громадською і політичною працею та активно працював на церковному відтинку.

Ню Йорк. — У вівторок, 3-го серпня ц. р., тут помер по довшій недузі громадський і політичний діяч св. п. Борис Ржепецький, народжений 1895 р. на Волині. Покійний в 1917 р. був заступником губерніяльного комісара Волині, в 1918 був вибраний делеґатом УПСР до Центрального Повстанського Комітету під головуванням К. Коржа, опісля видавав і редаґував газету „Селянська Думка" у Бердичеві. В жовтні 1919 р. був членом дипломатичної місії УНР до Варшави, очоленої А. Лівицьким. Після ризького договору залишився жити у Варшаві, працював економістом, як також співробітником фахових журналів. Від 1950 р. перебував у ЗСА де у Ню Йорку був довголітнім головою Літературно-Мистецького Клюбу.

Українські олімпійські імпрези в Монтреалі

Монтреаль (Українська Олімпійська Пресова Служба). — Дня 24 липня з'їхалася зорганізована українська молодь Пласту, СУМ-у та ОДУМ-у для спільного святкування Дня Української Молоді на площі Сен Леонард в Монтреалі. Свято почалося соборним молебнем з участю Преосв. Ізидора Борецького, Преосв. Николи Дебрина, чисельного духовенства та мирян.

Після Богослужби відбулася маніфестація з відповідними деклараціями з приводу XXI Олімпіяди в Монтреалі. Опісля, при звуках маршу сумівської оркестри „Батурин", відбулася дефіляда молодечих організацій.

Після обіду частина молоді роз'їхалася на змагання, а о 3-ій годині відбувся мистецький концерт-фестиваль, на якому виступали різні українські танцювальні групи, оркестри та хори. Увечорі відбувся фестиваль Українського Олімпійського Комітету і сумівська забава молоді.

Наступного дня СУМ відбув закінчення свого олімпійського Злету на сумівській оселі „Верховина".

Різні мистецькі ансамблі виступали з і співом і танцями також на ЕКСПО або і в Олімпійському селищі.

Помер Петро Костик, союзовий та громадський діяч Джерзі Сіті

Джерзі Сіті. — В суботу, 24-го липня, помер тут після довшої недуги на 84-му році життя Петро Костик, відомий союзовий та громадський діяч.

Покійний прибув молодим хлопцем до ЗСА і відразу включився в громадське та союзове життя українців Джерзі Сіті. Був довгі роки предсідником та секретарем 70-го Відділу УНСоюзу, Товариства Поступовий Клюб та делеґатом цього Відділу на Конвенцію УНСоюзу. Бл. п. Петро Костик був членом основником і членом Комітету Будови, а вкінці членом Ради Директорів місцевого Українського Народного Дому. Покійний був купцем, власником підприємства в Джерзі Сіті.

Осиротив дочок Стеллу Вальчук і Ніну Костик та синів Степана, Івана й Миколу. Похорон відбувся 28-го липня ц. р. з участю родини та приятелів і співпрацівників Покійного із союзового та громадського життя. Похоронено Покійного після панахиди і Богослуження в церкві св. Петра і Павла на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінгтон, Н. Дж.

УКРАЇНСЬКИЙ МИРЯНСЬКИЙ РУХ В ЄДНАННІ З ПАТРІЯРХОМ ЙОСИФОМ НЕ БРАВ УЧАСТИ В ОФІЦІЙНИХ ПРОГРАМАХ ЕВХАРИСТІЙНОГО КОНГРЕСУ, ВІДБУВ РЯД ІМПРЕЗ І ЗБОРІВ

Філядельфія (О. Л-ий). З Міжкрайового Мирянського Комітету учасники в 41-му Міжнародному Евхаристійному Конґресі, який відбувся тут в часі від 1-го до 8-го серпня, інформують, що з уваги на заборону Ватикану ісповідникові віри, голові Помісної Української Католицької Церкви, Їх Блаженству Патріярхові Йосифові, брати участь в цьому Конґресі, український мирянський рух, очолений Українським Патріярхальним Світовим Об'єднанням, не брав участи в офіційних програмах Конґресу, натомість позаофіційною програмою брав участь в церковних Богослуженнях і молитвах в духовій єдності з Великим Неприсутнім, Патріярхом Йосифом, та в різних програмах запланованих міжкрайовим мирянським комітетом.

В рямках тих програм відбулася в понеділок, 2-го серпня, пресова конференція в готелі Шератон, а в середу, 4-го серпня, після соборної Служби Божої в церкві Христа Царя відбувся світовий з'їзд Товариства Українських священиків ім. св. Андрея, на якому обрано о. д-ра Миколу Комара з Канади на голову.

Того самого дня відбувся також другий з'їзд делеґатів Українського Патріярхального Світового Об'єднання (УПСО), з участю представників крайових товариств з Австралії, Австрії, Англії, Арґентини, Бельгії, Франції, ЗСА, Канади та Німеччини, на якому головою Головної Ради УПСА переобрано проф. д-ра Петра Зеленого з Бельгії. До президії Головної Ради увійшли: інж. Сидір Тим'як (ЗСА), як перший заступник і діючий голова президії; інж. Т. Кудлик (Англія), другий заступник; ред. Роман Данилевич ЗСА) секретар; д-р Володимир Дацко (Канада), англомовний секретар і д-р Володимир Бачинський (ЗСА) скарбник. До Головної Ради увійшли також голови усіх Крайових Товариств за Патріярхат в усіх країнах вільного світу та інші провідні діячі американського руху.

В четвер, 5-го серпня, відбувся в готелі Шератон з'їзд мирян, на якому з рамени Богословського Наукового Товариства доповідали о. проф. д-р Іван Гриньох і о. д-р Ізидор Нагаєвський, а з

(Закінчення на стор. 3-ій)

ЕВХАРИСТІЙНИЙ КОНҐРЕС ЗАКІНЧЕНО ПРОМОВАМИ ПАПИ ПАВЛА VI ТА ПРЕЗИДЕНТА ФОРДА

Філядельфія. — У неділю, 8-го серпня, тут Божественною Літургією „Стаціо Орбіс" закінчено 41-ий міжнародний Евхаристійний Конґрес, який розпочався 8 днів раніше, у неділю 1-го серпня. Під час Літургії „Стаціо Орбіс", яка була відправлена у великому стадіоні Кеннеді, близько 100,000 учасників Конґресу мали змогу почути коротке слово папи Павла VI-го, передане з Больсени, Італія, за допомогою сателіта, як рівнож почути промову президента Джералда Форда, який особисто прибув на цей Конґрес.

Папа Павло VI-ий, говорячи англійською мовою, сказав приявним, що Свята Евхаристія з'єднує всіх християн „в одну родину", доказуючи, що всі є дітьми Ісуса Христа. Папа Павло не міг особисто взяти участи в Конґресі з уваги на поганий стан його здоров'я і тому промовляв до присутніх за допомогою комунікаційного сателіта. Він заявив, що Тайна Святої Евхаристії єднає всіх у заємній любові до Господа Бога та до ближнього.

Президент Форд сказав приявним, що цей Конґрес,

(Закінчення на стор. 3-ій)

ТІЛЬКИ ЧОТИРИ ВЛАДИКИ УКЦ БРАЛИ УЧАСТЬ В ТОРЖЕСТВАХ ЕВХАРИСТІЙНОГО КОНҐРЕСУ

Філядельфія. — В принагідних інформаціях місцевого українського католицького щоденника „Америка" про торжества 41-го Міжнародного Евхаристійного Конґресу називається тільки чотирьох Владик Української Католицької Церкви, які в цих торжествах брали активну участь: Владика Василь Лостен, Владика Йосиф Шмондюк зі Стемфорду, Владика Єронім Химій з Канади і Владика Єфрем Кривий з Бразилії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issue combined) by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City New Jersey.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Сторозтерзана Україна

Протягом двох останніх тижнів, в яких у щоденній публікації „Свободи" була дошкульна, але необхідна перерва, відбулося своїм змістом дві цілком різні, але своїм міжнародним характером і засягом дуже подібні імпрези: XXI Міжнародні Олімпійські Ігрища в Монтреалі та 41-ий Міжнародний Евхаристійний Конгрес у Філядельфії. На обох цих великих імпрезах, в яких взяли участь сотні тисяч осіб і мільйони приглядалися їм на телебаченні та читали про них в пресі, були українці, і не тільки були, але й брали в них активну участь, але не було на них сторозтерзаної неволею України.

Олімпійські Ігрища: кому, як кому, але саме Україні належалося б на тій міжнародній імпрезі одне з перших місць. На це бо вона заслужила собі в кожному відношенні, і зокрема в спорті, що був змістом тієї імпрези. Вистачить переглянути списки змагунів кількох останніх Олімпіяд, і їх імена недвозначно вказують на їх національність. І тоді, як на цих Ігрищах були піднесені високо на олімпійських маштах прапори навіть таких держав, що їх ще сьогодні важко знайти на географічних мапах світу і як їх переможців нагороджували медалями під звуки їх національних гимнів, змагуни тисячолітньої 50-мільйонової української нації змагалися під прапором свого гнобителя та для нього здобували славу своїми досягненнями.

Евхаристійний Конгрес: та сама Україна, яка принесла і поширила світло Христової віри в Східній Европі, яка довгі століття була головним заборолом християнства перед нападами поганських орд, та сама Помісна Українська Католицька Церква, яка доказала свою вірність Апостольському Престолові безчисленними жертвами своїх вірних і Владик, тій самій Церкві відмовлено навіть того, щоб на цьому Конгресі репрезентував її найдостойніший з достойних її Первоієрарх, довголітній мученик-ісповідник Патріярх Йосиф.

Така то доля сторозтерзаної України. В одному випадку ворог-окупант експлуатує її землю і людей та її скарби і їх таланти для своєї користи і слави, а в другому випадку прикривається очі на всі заслуги і досягнення, як і на безприкладні жертви й терпіння і забороняється її Первоієрархові-ісповідникові молитовно з'єднатись зі своїми вірними, Господь відає з яких міркувань і калькуляцій.

Справді: горе поневоленим!

У цій великій трагедії поневоленої України не забракло і ясного променя: був ним факт, що група українських патріотів на волі з великою посвятою вчинили багато дечого, щоб такий невідрадний стан сторозтерзаної неволею України довести до відома учасників цих міжнародних імпрез і світу та проти нього відповідно запротестувати. Немає сумніву, що вони були в цих випадках речниками поневоленого, але нескореного великого Українського Народу.

Збільшено Український Відділ Національного Архіву Канади

Оттава, (ОУПС). В останньому часі поширено Національний Архів в Оттаві новими українськими поступленнями. В додатку до теперішніх колекцій св. п. Ол. Кисілевської й д-ра В. Ю. Кисілевського колекцій професора Яр. Рудницького, ред. Босого й ін. Український Етнічний Відділ Архіву збагатився колекціями сл.п. проф. Катерини Антонович, включно з її образами; матеріялами з часів Першої світової війни й пізнішої доби із колекції П. та Ольги Войценків, відомого письменника сл. п. Іллі Киріяка з Едмонтону тощо. Український відділ Національного Архіву в Оттаві переводить систематичну каталогізацію й впорядкування одержаних матеріялів і за якийсь час вони будуть доступні дослідникам українського минулого в Канаді.

І. Вовгук

В РОЗПАЧІ КРУТЯТЬ МАХОВИКА КОЛЕКТИВІЗМУ

(Розважання над постановою ЦК КПСС)

(1)

Ще як „детантська" політика була модною в світі, поза московським царством, її архітекти в ЗСА ворожили, що через потурання миротворним затіям брежнєвського мирного наступу на капіталізм буде лібералізуватись большевицький світ сваволі в СССР. Приймаючи бажане за дійсне, сподівались, що підтримка імперської економіки, а зокрема допомога деґрадуючому сільському господарству, в якійсь мірі сприятиме розвиткові господарської ініціятиви, послаблюватиме централізм системи колективізму в сільському господарстві. А в брежнєвській аґрарній політиці зроблено новий стрибок для удержавлення сколективізованого сільського господарства і посилення централізму в керівництві.

Другого червня преса московського царства СССР оприлюднила постанову ЦК КПСС „Про дальніший розвиток спеціялізації і концентрації сільсько - господарського виробництва на базі міжколгоспної кооперації і агропромислової інтеграції". На початку довгої постанови, в якій накреслено дальший розвиток сільського господарства в імперському комплексі СССР, магістральний шлях його на десяту п'ятирічку, зазначено, що, обговоривши внесок Л. Брежнєва про „удосконалення організаційних форм керівництва сільським господарством, ЦК постановив здійснити перебудову усуспільненого сільського господарства. Вона, — говориться в постанові, — „єназрілою необхідністю і буде мати величезне політично-економічне й соціяльне значення".

Отож, не з добра, а з конечности ЦК взявся за перебудову сколективізованого сільського господарства, безвиглядний стан якого поглиблює протиріччя в імперській системі, посилюючи спеціяльну напругу в країні. Минулорічний неврожай спричинив великий спад тваринництва, багато худоби було забито через нестачу кормів. В останньому році, почавши з літа 1975 року, уряд СССР закупив за кордоном 33 мільйони тонн зерна, з того більше як половину в ЗСА. Пляни поставок державі молока і м'яса не виконуються, бо, як висловився заступник міністра сільського господарства на сторінках „Правди України", минула зима була важкою для худоби. В І кварталі ц. р. виробництво м'яса скорочено на 11 відсотків.

Навіть у столичних містах вичувається нестача м'ясних продуктів і овочів, а в провінційних м'ясо буває зрідка. Довелося запровадити пісний день — четвер в тижні, а в містах „де немає осередку „Інтуриста" і їх не відвідують чужинці, цілий тиждень пісний. Кілограм картоплі ,а це другий хліб, коштує на базарі 4 крб. у великих містах, а помідорів — дев'ять. В деяких містах України й інших републік впроваджено нормування хліба. З сіл ,де не випікають хліба, люди прибувають у міста по хліб і інші продукти. Німецький журнал „Шпіґель", описуючи харчові труднощі в СССР, твердить, що „держава велика, а їсти нічого".

І оте „їсти нічого", разом з політичними протиріччями в політиці єдинодержавства, штовхнуло „ханат" всевладної партії КПСС взятися за ґрунтовну перебудову сільського господарства, його імперської системи колективізму. Розміри її, з мого погляду, не менші, як була сталінська колективізація. Самі реформатори колгоспного ладу, як виглядає з схематичних окреслень і недомовлень „постанови", не уявляють толком до кінця карколомности брежнєвської колективізації колгоспів з радгоспами, називаючи це міжгосподарським коопеоруванням, вважаючи його (кооперування) за надійний шлях раціонального використовування землі, праці, техніки, як і інших факторів інтенсифікації і прискорення на цій базі зростання продукції, підвищення ефективности сільсько - гос подарської промисловости".

∴

В міжгосподарському кооперуванні, — як названо це в постанові, — колгоспи і радгоспи, вносячи паї, концентруючи матеріяльно - технічні ресурси, творять великі спеціялізовані об'єднання „радгоспно - колгоспні, колгоспно - радгоспні", міжколгоспні, міжрадгоспні і інші державно - колгоспні підприємства і об'єднання промислового типу". Створені на паях господарства учасників, удержавлені спеціялізовані підприємства мають виробляти, як говориться в постанові, „м'ясо, молоко, яйця, вовну, комбіновані й інші види кормів", — все, що продукується в сільському господарстві. А до того переводити будівельні й меліоративні роботи, агрохемічні обслуговування — всебічно обслуговувати господарства. Творення вузькоспеціялізованих підприємств на паях, щось подібне до акційних товариств, за твердженням постанови, дасть змогу колгоспам і радгоспам — „пайщикам", засередитися на плеканні зерна, технічних огородніх і інших культур і галузей, на яких господарства - пайовики будуть спеціялізуватись. Держава буде всіляко сприяти і допомагати господарствам-пайовикам і створеним міжгосподарським об'єднанням.

(Далі буде)

Володимир Мацьків

НАША МОЛОДЬ І ЇЇ МАЙБУТНЯ ПРАЦЯ

Кожний, хто цікавиться життям і поведінкою людей, знає, що кожна людина, що живе на цій землі, мусить працювати. Не працюють лиш малі діти та немічні старці, не враховуючи важко хворих людей. Одні працюють в рільництві, промислі, торгівлі, другі в бюрах, інші бувають вчителями, священиками, лікарями, суддями і т. п., а ще інші стоять у проводі культурного та державного життя.

Працювати буде також наша молодь, як тільки підросте та належно приготується до тієї праці. Заходить тільки питання, яку працю виберуть собі наші сини та дочки.

Пригадуємо цю важливу справу тому, щоб батьки хотіли та уміли допомогти своїм дітям вибрати таку працю, яка відповідала б їх фізичним та духовим здібностям, їх зацікавленням та їх амбіції. Добре буде також, коли, вибираючи рід майбутньої праці своїм дітям, подумаємо, чи та праця зможе допомогти в чому нашому народові у розвитку його культури та в боротьбі з нашим відвічним ворогом, що поневолив нашу незабутню Батьківщину.

Так складається, що недосвідчена наша молодь, а деколи й та, що розпочинає університетські студії, вибираючи собі майбутній фах та працю, часто бере до уваги такі арґументи: даний фах легше здобути на студіях; в цьому фаху сподівається кращих заробітків; є й такі, що кажуть, що їм дана праця найкраще подобається.

Але коли промине два або й три роки студій на даному факультеті, тоді щойно приходять до переконання, що зробили помилку. Деякі з них залишають школу, інші стараються направити цю помилку, переходять на інший факультет, стративши рік або й більше часу, не рахуючи поважної суми гроша, яку видали на оплату втрачених студій. Буває й таке, що деякі студенти, закінчивши університетські студії ,не можуть знайти праці в тій ділянці і мусять приготовлятися до іншого фаху, або розпочинають якусь працю, до якої непотрібно університетських студій. Дуже часто жалують і ті молоді люди, які під різними впливами залишили шкільну науку ще в клясах середньої школи.

Тому батьки повинні доволі часто говорити зі своїми дітьми на тему майбутньої праці та старатись представити їм життя так, як воно в дійсності виглядає, і вказати на різні труднощі, з якими те життя пов'язане. Такі розмови повинні розпочинатись ще перед закінченням початкової школи і то тим скоріше, якщо шкільні оцінки на свідоцтвах дітей не належать до найкращих.

Коли бачимо, що синок радо покинув би школу, то варто б його запитати, що він волів би робити, як підросте: замітати вулиці, збирати сміття, чи бути лікарем або суддею? Такі або подібні питання часто впливають на недосвідчених дітей і вони починають думати. Але батьки повинні мати їх все на увазі. Тут може багато допомогти відповідно дібране товариство, або пошкодити — товариство з вулиці.

В більших містах існують спеціяльні установи, які досліджують здібності молоді, її зацікавлення та силу волі, а також подають певні поради, як поступати дальше. Наші діти могли б користати з таких установ, тому треба розвідатись, де вони існують та як можна з них користати.

Поважне число нашої молоді залишає освіту по закінченні середньої школи та починає працю. Тут треба часто звертати увагу на те, яку саме працю хотів би виконувати наш син, щоб праця дала йому вдоволення та була для нього під кожним оглядом відповідна, бо ж перед ним є ще ціле його життя.

Коли студент записався на університет, треба теж дуже дбайливо застановитись над ділянкою тих студій, чи вони будуть відповідні до його здібностей і властивостей, чи по скінченні одержать відповідну працю та чи та праця дасть йому вдоволення. Добре було б ,щоб в таких розмовах брали участь досвідчені люди з різних фахів, бо це буде більш переконливе для наших синів і дочок.

Такі поради для молоді дуже важливі та конечні, хоч не вся молодь до них прислуховується, бо думає, що вона вже настільки доросла ,що сама знає, що робить. В таких випадках найбільш переконливим будуть приклади з життя і праці близьких і дальших знайомих чи сусідів. Було б добре, коли б батьки, які мають підростаючих дітей, слідкували за такими справами між сусідами та знайомими, щоб у відповідному часі можна було використати ті дані, як аргументи для своїх дітей.

Розсудна допомога батьків — це дуже важливий чинник в житті та праці молодого покоління.

ТАБІР НА ОСЕЛІ ОДУМ

Аккорд, Н. Й. — На протязі двох тижнів, від 7-го до 21-го серпня ц. р., тут на Оселі ОДУМ-у відбудеться табір українознавства під проводом кваліфікованих педагогів і курси вдосконалення гри на бандурі під протекторатом Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка та з участю її мистецького керівника і композитора Григорія Китастого. Зголошуватись треба в Адміністрації Оселі телефоном — (914) 626-7715.

П. Гошко

ГРУЗИНИ В ОБОРОНІ РІДНОЇ МОВИ

Грузини вважають свою мову з її власною азбукою вищою і старшою ніж російська. Рідко трапляються такі грузини, які говорили б по - російському, або які признавалися б, що розуміють російську мову, хоч насправді розуміють її. Навіть росіяни, які живуть у Грузії, часто говорять по-грузинському.

Кількість грузинів, що знають добре російську мову, зросла дуже незначно від 1970 року. Минулого року перший секретар партії Шеворднадзе на домагання Москви заявив, що це мусить змінитися. З кінцем року совєтське міністерство вищої освіти вирішило, що на майбутнє всі підручники, якими користуються у грузинських школах вищого навчання, мають бути видавані в расійській мові,за винятком тих, які торкаються грузинської літератури й інших предметів, зв'язаних з грузинською культурою. Одначе, навіть і ті підручники мусять бути запропоновані Москві для евентуального схвалення. Грузинські інтелектуали виступили рішуче проти тієї ухвали. На восьмому конгресі грузинських письменників 23-го квітня ц. р. Ревад Джапарідзе, визначний письменник, виголосив палку промову в обороні рідної мови. Він назвав згадану ухвалу протиленінською і протиконституційною. В оборону питоменности грузинської мови навів він грузинського філолога Ніко Марра, якому Сталін присвятив свою останню книжку.

Грузинського міністра вищої освіти закричали, коли він намагався говорити. Навіть першого секретаря партії Шеварнадзе прийняли з шумом. Ціллю ухвали, говорив він, не була русифікація, лише чиста практичність: уможливити грузинам успішнішу участь у проведенні соціялізму в усьому СССР.

З інших совєтських „республік", до яких відноситься ця ухвала, це Азербайджан, де всього 16.6 відсотка населення добре розуміють російську мову, згідно з останнім переписом населення; й Узбекістан, Туркменська „республіка" й Киргизька, де відсоток ще менший. Центральні комітети тих „республік" жалілися, що те все дістється з причини буржуазної пропаганди з закордону.

Відгуки на твір українського мистця

Гаррі Гаріс, фільмовий критик „Інкваєра" та престижевого тижневика фільму, театру та телевізії „Варасті" пише в числі за 30-те червня 1976 р. про репортаж „Дивлячись на" (Ай он) Десятого каналу: „Шматок ночі" (А слайс оф найт):

„Незвичайний ефект тієї опівнічної мазаїки про те, що діється пізньою ніччю у Філядельфії у технічній досконалості. Настроєві сцени нічного життя, зфільмовані без штучного світла автора, режисера, камерамена і монтажиста в одній особі Миколи Куліша були такі добрі, що їх у того роду наших телевізійних репортажах не подибуємо.

У цьому репортажі Микола Куліш показав на тлі п'яти червневих філядельфійських ночей: збирачів оплати за переїзд автом, поліцаїв, санітарів у шпиталі, пекарів бубликів, нічних подорожніх у підземці й дуже поширену секту буддистів, які в нічні години вправляють йоґу, і врешті останній виступ коментатора радіостанції, Била Корсара. Слова Корсара як і цитати з Шекспіра заступили коментар, що звичайно супроводить того роду фільми. Шекспірові рядки про нічну тишу, про настрої самітних осіб, викликали репліки фільмованих осіб, що висловлювали протилежні думки, нагадували фуґу, яка посилювала оригінальність задуму".

Згідно з американським звичаєм, телевізійні станції отримуючи листи від глядачів, пильно до них прислухаються. Програма „Шматки ночі" отримала велику скількість листів - відгуків, і деякі з них передруковуємо:

„Я бажала б подякувати за участь Била Корсара в програмі „Шматки ночі". Мені було дуже приємно на це дивитись! Це гарна програма". — Барбара Вітеллі, Плейнфілд, Н. Й.

„Я пишу тому, бо мене цікавлять програми на виховні теми. Вони бувають часто вбогі змістом, з поганою мовою і погано проявлені. Несмачні. Я живу поза містом, я — антиміщанин. Але програма „Шматки ночі" великого міста мене здивувала. Я був приємно вражений високим ґатунком, тонким змістом і я вітаю вас за цю програму. Вона відбиває сильним резонансом акорди в душах нічних людей і викликає мистецьке зворушення. Ви осягнули високу оцінку за ваш твір. Найкращі побажання на майбутнє!" — Пол Ф. Темпке, Дойлеставн, Па.

Це голоси на адресу українського фільмара, творця мистецького телевізійного репортажу й згадка про його твір у згаданому тижневику говорять самі за себе. Можливо вони допоможуть Миколі Кулішеві здійснити його мистецькі аспірації, для яких він має всі передумови.

Н.Н.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Лариса Дончук

„НА БЕРЛІН!"

Під час німецької окупації в 1941-42 роках багато мешканців великого промислового міста Харкова та його околиць втікали від голодної смерти на села, де можна було якось прохарчуватись.

Тоді й мені усміхнулася доля і я, разом зі своєю старенькою мамою, переселилася з робітничого селища, що було розташоване недалеко від Харкова, до великого села. З., де я влаштувалася на працю рахівника в місцевій „Машинотракторній станції".

Це був початок осені і на базарі вже було досить свіжої городини: капусти, картоплі, буряків, – цих „делікатесів" ми не бачили на протязі досить довгого часу. Платили мені трохи грошей, за які можна було купити городини, а сільська управа видавала щомісяця пуд житнього борошна і кварту саняшникової олії.

Там уже ми з мамою зажили „по королівському"... Мали хліб і городину, щоб зварити борщ, то й що нам іще було треба?...

Коли трохи познайомилися з місцевими селянами, то нам почали пошепки розповідати, що в селі залишилися майже всі місцеві комуністи й комсомольці, та що більшість з них влаштувалися на працю при німецькій воєнній комендатурі.

Казали, що перекладач коменданта відомий активний комсомолець, а начальник району комуніст — безбожник, який воював з релігією дуже ретельно: їздив верхи на священикові і бив його по голові хрестом.

Оце такі люди ввійшли в довір'я німецького коменданта. Наша околиця вважалася прифронтовою, цивільної німецької влади там не було, а всіма справами керував воєнний комендант зі своїми підручними.

Місцеве населення, боячися жорстокої помсти, навіть не намагалося донести вищому німецькому командуванню про це комуністичне засилля.

Одного разу й мені довелося „познайомитися" з комендантом та його перекладачем:

Викликають мене до Комендатури. В кабінеті сидить комендант і його перекладач — комсомолець. Але я досить добре знала німецьку мову і сказала, що можу говорити без перекладача.

— Чому ви втікли з Харкова в це далеке село? — був перший запит коменданта.

— Ви самі знаєте, що у Харкові голод і, рятуючися від нього я й прийшла до цього села, — пояснювала я.

Комендант уважно на мене подивився, криво посміхнувся, та й каже:

— Ви говорите неправду! Ви втікли з Харкова, бо ви жидівка і боялися, що вас там впіймають...

Кожен усвідомлює, яке то було жахливе обвинувачення. В тій військовій зоні мене могли просто вивести за село і десь у ярку застрелити. Але я не розгубилася і сміло відказала:

— Мій батько багато років був священиком в селі, що розташоване в 40 кілометрах звідци. А всі ж добре знають, що жид не міг бути православним священиком. Ви легко можете дістати про мене всі відомості з села, де я народилася, — закінчила я спокійно, хоч у мене „холола душа" від страху.

Візит мій скінчився тим, що комендант навіть переді мною вибачився і пообіцяв покарати того доносчика, який передав йому фальшиві відомості.

Це був один такий неприємний епізод, а поза тим життя проходило одноманітно й спокійно.

Та раптом у лютому 1943 року рознеслася чутка, що німці, яких під Сталінградом „розтрощили", поспішно відступають і, що передові частини червоної армії уже в кількох кілометрах від нашого села.

Хата, в якій ми жили, стояла на самому кінці села, а за нами пролягала дорога, що вела до міста Краснограду.

Коли ми почули таку новину, то вже не могли спати. Рано-вранці ми всі, що мешкали в цій хаті, стояли біля вікна та із-за фіранки виглядали на вулицю, по якій уже йшли якісь дивні „вояки"... Кожен був одягнений у те, що мав: були і в старенькких кошужках, і в пальтах, і в теплих „ватянках". В руках жодної зброї. Це були так звані „торбешники". Коли большевики окупували село, то мобілізували всіх чоловіків від 17 до 50 років. Брали такі „вояки" лише торбу з харчами, а зброї ніякої їм не давали. Тому вони й назвали самі себе „торбешниками".

Їх звичайно посилали на передову лінію фронту. Коли ж ці безборонні люди питалися про якусь зброю, то їм комісари відповідали:

„Вам, ізмєннікам, давать оружіє? Ви же не бойци, ви — ізмєннікі. Ви должни раньше заслужіть довєріє і загладіть свою віну перед родіной і Сталіном. Ідітє на передову лінію фронта, там убйотє немца, возьмьотє єго оружіє і станєтє бойцамі красной армії" . . .

І такі майбутні „бойци" майже всі склали свої голови найпершими, бо їх гнали в передових лавах фронту.

Ми з вікна спостерігали, як за групою „торбешників" їхали двоє зв'язаних до купи дитячих саночок, на яких стояв кулемет. Цю зброю везла конячина худа-худюща, як то кажуть, шкіра та кістки. На санках стояв „боєц" в шапці будьоновці, розмахував довгим батогом і кричав на всю глотку: „На Берлін!"

Ми мовчки переглянулися, а хтось не витримав і прошепотів:

— Як же та бідна шкапа дотягне свої ноги до Берліна?!...

В цей час до нашої хати заскочила сусідка й, моргнувши, гукнула:

— А вийдіть за поріг, побачите щось цікавіше!

Ми одне за одним вийшли за поріг і побачили, як на пригорок тягли волами гармату...

— От і воли побувають у Берліні, — хтось сумно пожартував. Такий ми бачили „побєдоносний" наступ червоної армії...

Але вона утрималася в селі всього один день. На другий день радіо „ОВС" (одна баба сказала), повідомило населення, що цю групу червоноармійців, які прорвалися, сточили німці. Між бійцями почалася паніка, відступ. „Торбешники" під час цього переполоху, як тільки стемніло, розбіглися по своїх домах. Чимало червоноармійців заходили до селян, просити якоїсь старої одежі, щоб передягнутися в цивільне і намагатися непомітно пройти до свого села.

До нашої господині вночі забіг ляйтенант і теж став просити, щоб вона постаралася знайти якусь стару одежину. Він би передягнувся і тоді ж уночі пішов до своєї хати. Родина його жила в кількох кілометрах від нашого села.

Поки господиня його годувала та шукала одежі, він нам розповів, як червона армія воює:

— Вірте мені, чи не вірте, але, коли б не американська зброя та американські харчі, то совєтська влада була б уже десь геть за Уралом.

Всі ми уважно його слухали, бож цікаво було знати, як червоним вдалося відігнати так скоро й далеко німців, тягнучи волами гармату, а кулемет везучи на дитячих саночках.

— Ми воювали тоді, — продовжував ляйтенант, — коли американці нам „підкидали" зброю. А вони ж нам чого тільки не давали! Літаки, танки та іншу зброю, вантажні авта, не згадуючи про консерви, які рятували нас від голоду.

— А де ж та зброя, де ті танки, що сюди одну-єдину гармату притягли волами? — поцікавився хтось із присутніх.

— А хіба ж ви не знаєте нашої організованости? — здивувався вояк.

— Коли ми отримали величезну кількість танків, то почали зараз наступ зі Сталінграду. Але... скоро виявилося, що у нас немає досить пального для всіх цих танків. Доводилося кидати деякі танки, в яких не ставало пального, а далі гонити за німцями на тих, які ще могли рухатися. А поки добралися до Харківщини, то довелося переходити військам на воли та коні. А ви б подивилися, як по всьому степу, майже від самого Сталінграду стоять покин-

(Закінчення на стор. 4-ій)

УКРАЇНСЬКИЙ ОЛІМПІЙСЬКИЙ КОМІТЕТ...

Велика українська...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

на Олімпіядах в Гельсінках, Мелбурні, Римі і Токіо, покінчилась, коли українські тренери за наказом з Москви були повиключувані з української республіки".

У заяві з'ясовується випадки, які трапилися з українськими тренерами чи спортсменами Л. Латиніною, Б. Онищенком, Є. Аржановим, якого не допущено до Олімпіяди в Монтреалі з політичних мотивів. Ці приклади і заборона Москви створити Національний Олімпійський Комітет України є доказом російського колоніялізму у спорті, введенням політики у спорт і доказом національної дискримінації у спорті, що є дальше толероване МОК-ом.

УОК зробив заклад Організаційному Комітетові XXI-ої Олімпіяди (КОЖО), який дозволив розповсюднювати совєтську пропаґандивну літературу серед журналістів і рівночасно заборонив розповсюднити українську інформаційну літературу та видання про українських олімпійських змагунів. Представники КОЖО заборонили мирні демонстрації української молоді, що довело до спалення совєтського прапора біля головного олімпійського стадіону.

„Ми мусимо сказати, — говориться в заяві УОК, — що не наш Комітет, а Совєтський Союз, МОК і КОЖО повинні бути відповідальні за закиди про грубе і деструктивне вмішування політики в Олімпіяди".

„Завдання нашого Комітету — пригадати світові Олімпійські принципи, які є потоптані через виключення України з Ігрищ".

В заяві опрокинено закид, що УОК займається пропаґандою, і обвинувачено частину преси, радіо і телевізії, які часто називають росіянами українців, литовців, естонців й інші національності, що є пропаґандою проти історичної, географічної і культурної дійсности, яка опрокидує право цих націй на окреме визнання і допомагає у їхньому поневоленні.

У заяві з задоволенням відмічається, що неприхильне наставлення до українських акцій в перших днях Олімпіяди поступово перетворилося у визнання і наскрізь прихильне наставлення преси, радіо, телевізії і зокрема публіки на стадіонах.

Заяву закінчено повідомленням, що, якщо Україна не буде брати участи в Олімпіяді 1980-го року, тоді Український Олімпійський Комітет продовжуватиме свої акції також на Олімпіяді в Москві.

Після відчитання заяви присутнім кореспондентам подано до відома результати, яких добилися в Монтреалі українські спотсмени з ССР.

Резюме цієї заяви подав у французькій мові проф. Р. Сербин, а А. Семотюк відчитав інформацію „Канада Пресс" про протест кореспондентів совєтської агенції ТАСС проти розповсюдження серед журналістів Олімпіяди спеціяльного видання „Свободи" присвяченого XXI Олімпіяді та інших інформаційних матеріялів. Він рівнож подав інформації про втечу українського спортсмена з румунської Олімпійської команди, який попросив права політичного азилю в Канаді.

На багато питань різних кореспондентів, які відносилися до справи зникнення В. Ворзова, справи Б. Онищенка, втечі українця з румунської команди, порівняння статусу Квебеку і України, відповідав головний речник Українського Олімпійського Комітету на цій конференції Л. Фединський, а його доповнював в деяких випадках також А. Семотюк.

Після закінчення пресової конференції, радіостанція СДжАД відбула обширне інтерв'ю з А. Фединським, а окремі журналісти одержували додаткові інформації від речників УОК Я. Пришляка, А. Семотюка і проф. А. Сербина.

Увечорі того ж дня станція СБС мала чотирихвилинну телевізійну передачу по цілій Канаді про цю українську олімпійську пресову конференцію, представивши Фединського, коли він читав таку частину заяви УОК:

„Тепер, на цій Олімпіяді, яка наближається до кінця, ми повертаємо наш погляд до тієї, яка відбудеться у Москві за чотири роки. Роблячи це, ми побоюємося, що Олімпіяда 1980-го року буде останньою. Ми бачимо, що пляни недільних церемоній закриття включають символічне пов'язання з Москвою зі спеціяльним вживанням російської мови, російських пісень, з російськими танцями і окремими сценами, які будуть висвітлювані на екранах Олімпійського стадіону. Це збуджує у нас страх, що Олімпіяда 1980-го року буде видовищем російського імперіялізму про Совєтський Союз, як єдину, неділиму Росію", так як берлінська Олімпіяда 1936-го року була видовищем гітлерівського нацизму. Ми боїмося, що теперішнє відродження сталінізму в СССР, репресії і масові порушення людських прав, ув'язнення інакшедумаючих в психіятричних інституціях так відіб'ються на Олімпіядах, що вони не проіснують до 1984 року".

Кореспондент СБС Марк Балгач, який представляв і коментував цю пресову конференцію і бажання України брати окрему участь в Олімпіядах, виявився знаменитим знавцем цього питання.

В п'ятницю, 30-го липня, всі монтреальські газети і багато радіостанцій, під різними заголовками коротше або обширніше інформували про українську олімпійську пресову конференцію та про проблеми, які на ній були порушені. Обширні статті з пресконференції опублікували „Ді газет", „Лє жур", а газета „Монтреаль - Матен" опублікувала дві статті і велику фотографію речників української олімпійської пресової конференції.

Арешт за український прапор

Монтреаль (Українська Олімпійська Пресова Служба). У четвер, 22-го липня 1976 року, в п'ятий день Олімпійських ігрищ, монтреальська поліція арештувала Любомира Шуха, 22-літнього українського студента з Торонта, за те, що він під час змагань ручного м'яча вимахував український прапор. Любомир Шух сидів у видному місці на арені під час змагань жіночих дружин СССР - Румунія, коли поліція підійшла до нього і наказала йому вийти з арени; виходячи, Любомир Шух кілька разів підніс прапор і поліція почала його штовхати та тягнути. Дійшло до сутички, в результаті якої поліція закувала його й придусила до землі. На поліційній стації Л. Шуха офіційно оскаржено за „нарушення порядку" і після кількох годин звільнено під умовою, що він з'явиться в суді в понеділок 26 липня.

Про цей арешт повідомили канадська преса і радіо, а наступного дня кілька кореспондентів піднесли цю справу на пресовій конференції в Олімпійському Пресовому Центрі. З відповідей речників КОЖО (Організаційний Комітет Олімпійських Ігрищ) і представників Олімпійської Служби Безпеки вийшло, що не совєтські тренери, а директор арени вимагає усунення прапора. Представники КОЖО заявили, що прапор становив політичний протест і що лише „офіційні" прапори держав - учасників Олімпіяди дозволені на аренах. На запити, чи поліція також арештувала б когось за прапор провінції Квебек, які численно видні по всіх аренах, не було відповіді. Директор спорту згаданої арени, де відбувся арешт, пояснив, що це був якийсь „старий" і „неіснуючий" прапор і що він був потенціяльно „вибухливим" та міг допровадити до заворушення на арені — але, як він до такої аналізи дійшов, дальше не хотів пояснити.

Л. Шух розглядає можливість заскаржити КОЖО й монтреальську поліцію за безпідставний арешт і фізичне насильство.

Під час самих змагань група молоді повторила протести з попередніх днів, а саме, сидячи в одному ряді в сорочинках з великими українськими буквами творили гасло: „Свобода Україні" та часто вигукували „Україна"! Це мало особливе значення на змаганні, бо майже ціла жіноча дружина ручного м'яча СССР — це дівчата з київської дружини „Спартак". Були також інші акції. Українська молодь, яка прибула на олімпійські ігрища, розходилася по аренах і роздавала українські олімпійські відзнаки, летючки та памфлети (в англійській і французькій мовах), співала українські пісні біля олімпійського стадіону та часто розмовляла із спортовцями, журналістами та гостями, які прибули на Олімпіяду. Однак зі спортовцями СССР не все можливо було говорити під час зустрічання, бо за ними пильно слідкували КҐБ, замасковане як тренери, кореспонденти і подібне.

Український Олімпійський Комітет надрукував мапу українського Монтреалю з програмою всіх українських імпрез і виступів в часі Олімпіяди. Ряд українських танцювальних ансамблів з усіх провінцій Канади виступав на світовій виставці ЕКСПО та в Олімпійському селі. На мапі подано адреси всіх українських церков, установ та організацій, як і час українських Богослужень і радіопередач. Мапа була призначена для українських туристів до Монтреалю.

В Чехо-Словаччині трагічно загинув проф. Орест Зілинський

З Праги, Чехо-Словаччина, одержано листа, в якому м. і. інформується: Не знаю, як написати про сумну подію в нашому житті: Орест (Зілинський) трагічно загинув на відпустці в східньо-словацьких горах, куди виїхав з дружиною Євою. Блукав десь самітно два дні, поки знайшли його вже мертвого з раною в голові... Він чудово орієнтувався в природі і захоплювався на далекі прогулянки. Може лікарі щось пояснять. Діти Богдан та Оксана поїхали на похорон до Свидника, який мав відбутися в середу, 21-го липня..."

Лист датований в Празі 20-го липня 1976.

УКРАЇНСЬКИЙ МИРЯНСЬКИЙ РУХ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

рамени мирян — мгр Евген Іванків і д-р Роман Смик. З нагоди усіх з'їздів переслано привітальну телеграму Патріярхові Йосифові І з висловами синівської любови і відданости.

В четвер увечорі відбулася в готелі Шератон урочиста і достойна Трапеза духової єдности з Великим Неприсутнім, Патріярхом Йосифом, з відповідними доповідями і мистецькою програмою. Під час трапези відчитано архиєрейські благословлення Патріярха Йосифа та Владик кир Івана Прашка з Австралії, кир Ізидора Борецького з Торонта і кир Володимира Маланчука з Франції. В суботу, 7 серпня, після соборної Служби Божої в патріяршій церкві св. Архистратига Михаїла, відбувся в залі школи Олні Гай Скул величний концерт в пошану ісповідників віри, програму якого підготовила парафія св. Володимира і Ольги в Чікаго із своїм мішаним хором „Прометей". У вечірніх годинах, біля стадіону Ветеранів, миряни взяли участь в окремій спільній молитві з хором за українську страждаючу Церкву. На закінчення, в неділю, 8-го серпня, в церкві Христа Царя, відбулася Служба Божа подяки в со-служенні сімох священиків, під час якої співав хор парафії св. Володимира і Ольги.

Учасники Евхаристійного Конґресу у Філядельфії довідалися про заборону для Патріярха Йосифа взяти участь у Конгресі

Філядельфія (Микола Галів). — В неділю, 1-го серпня 1976 р. розпочався тут 41 Евхаристійний Конгрес, на який прибули вірні Вселенської Католицької Церкви з різних країв і континентів. На такі Евхаристійні Конгреси приїжджають богомільні прочани на чолі зі своїми церковними провідниками. На жаль, цього не сталося у випадку нашої страдаючої Помісної УКЦеркви, бо Папа Павло УІ заборонив нашому довголітньому каторжанинові, ісповідникові віри, Патріярхові Йосифові взяти участь у цьому Конгресі у Філядельфії.

Українські миряни, зорганізовані у Товаристві за Патріярхальний Устрій УКЦеркви, вирішили довести це до відома учасників 41 Евхаристійного Конгресу. Найкращою нагодою на це був перший день Конгресу, себто неділя, коли відбувався перший похід учасників Конгресу, який починався перед Індепенденс Голл й проходив містом до церкви св. Петра і Павла. Українським мирянам, які прибули до Філядельфії з Ню Йорку, Ню Джерзі, Ньюарку, Клівленду, Піттсбургу, Трентону, як також з самої Філядельфії й околиці не дозволено з транспарентами йти у спільному поході; їм призначено місце стоячи по двох боках дороги напроти пам'ятника Вашінгтона й Індепенденс Голл. Демонстранти, щоби не нарушувати поваги й спокою Евхаристійного Походу, стояли спокійно, держачи транспаренти, з яких прохожі могли довідатись, в чому справа. Були різного змісту написи: „Патріярх Йосиф Сліпий одержав заборону приїхати на Евхаристійний Конгрес", „Ми відкидаємо політику Ватикану — ділі і пануй", „Ватикан дискримінує Українську Католицьку Церкву", і ряд інших. Крім цього, клівлендці держали паперово - золоті митри всіх помордованих большевиками українських Владик. Під кожною митрою було ім'я і прізвище загинулого єпископа. Це звертало увагу прохожих. Поруч з тим роздавано летючки і спеціяльно надруковані брошури в англійській мові, в яких була коротка історія Української Католицької Церкви. Маршуючі в поході читали написи на транспарентах, охоче брали наші летючки й брошури. Багато з них висловлювали своє співчуття та приєднувались до наших домагань. Похід почався точно о шостій годині вечора і закінчився, як було вже темно, біля дев'ятої години. За три години пройшло десятки тисяч прочан з різних країв і континентів.

Місцева філядельфійська преса принесла на своїх сторінках ширші інформації про українських демонстрантів під час походу учасників Евхаристійного Конгресу.

Боффалівська громада готується до Українсько-Американського Дня

Боффалівський Відділ УККА влаштовує оце вже п'ятий рік з черги Український Американський День, в якому раз до року бере участь ціла зорганізована українська громада. В цьому році, як і в попередніх роках, Українсько - Американський день відбудеться на мальовничій площі української православної громади при 200 Комо Парк бульвар, Боффало-Чіктовага. Одначе в цьому році Українсько-Американський День проходитиме під кличем 200-ліття американської незалежности і 100 ліття українського поселення в БСА. Для успішного переведення цьогорічних святкувань створено окремий комітет.

Святкування, які відбудуться в неділю, 15 серпня, почавши від 12-ої години пополудне, відкриє голова місцевого Відділу УККА Василь Шарван, який оце вже п'ять років очолює українську громаду міста Боффало і околиці.

В мистецькій частині візьмуть участь: хор церкви св. Івана Хрестителя „Воля" під керівництвом Івана Грицьковяна, хор церкви святого Василія з Ляйкастер під керівництвом Василя Панкевича, танцювальний ансамбль „Русалка" з Бурлінґтону, Канада, під мистецьким керівництвом Наталки Стецькович - Небесної, квартет сестер Луковських „Галичанки" при Осередку СУМА з Боффало під керівництвом мгр Христини Мороз, гумористичні скечі у виконанні артистів українського театрального ансамблю з Торонта Бориса Дніпрового, Романа Лібера і Якова Сірика. Гуцульські троїсті музики під керівництвом Михайла Мочерняка з участю суміжного танцювального гуртка під керівництвом Акації Бельмеги і танцювальний гурток щоденної школи святого Миколая під керівництвом Лідії Стеценко.

На закінчення програми відбудеться показ примінення української вишивки до сучасного одягу. Показ моди підготовляють пані: Даша Процик і Анна Пистряк. До танців приграватиме оркестра Михайла Телюка.

До участи в українсько-американському дні запрошено конгресменів, голову повіту Ірі посадника міста Боффала та багато інших визначних особистостей Боффало і повіту Ірі.

ЕВХАРИСТІЙНИЙ КОНГРЕС...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

який проходив під гаслом „Свята Евхаристія та Голоди Людської Родини", ще раз доказав важливість християнських правд і сказав, що він, тобто Президент, поділяє з приявними стурбовання фактом, що в світі поширюються легковаження людським життям. Присутні привітали цю заяву президента Форда бурхливими оплесками, бо вважали, що він цими словами виступив проти абортів. Президент також сказав, що такі конгреси Католицької Церкви, як сучасний, є доказами, що цілий світ прагне миру та взаємозрозуміння. Церква — сказав Президент — відіграла і дальше відіграє дуже важливу ролю не тільки у душевному житті людства, але також дбає про їх фізичний добробут. В кінці промови президент Форд висловив надію, що всі люди, всі народи та всі релігії стримітимуть до того, щоб дійсно стати „єдиним Божим людом".

Протягом 8-денного Евхаристійного Конгресу, в якому взяло участь близько одного мільйона людей різних віроісповідувань, під час різних конференцій, нарад і зібрань були наголошені не тільки значення Святої Евхаристії, але порушені такі питання як голод, поширення недуг і несправедливости у світі та обговорено способи запобігти цим злам.

У Конгресі брала живу участь Українська Католицька Церква, хоча Ватикан не дозволив Патріярхові Йосифові Сліпому прибути на цей Конгрес, що викликало найширше негодування і явні протести. Участь Української Католицької Церкви була координована Українським Евхаристійним Комітетом, що його очолював Владика Василь Лостен, Апостольський Адміністратор Філядельфійської Архиєпархії. Протягом 8 днів відбувалися Божественні Літургії в українському католицькому митрополичому соборі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, а в суботу, 7-го серпня, були відправлені вже дві Літургії: в 10-ій рано Архиєрейська Божественна Літургія, відправлена Владиками Української Католицької Церкви, та в 5-ій год. вечора друга Літургія, відправлена Владиками УКЦ та Владиками Візантійської Церкви (закарпатських українців). День раніше, в п'ятницю, 6-го серпня, у великій залі „Академі оф Мюзік" відбувся концерт української релігійної музики з творів українських композиторів, виконаний солістами та ансамблями. Українці відіграли також відповідну ролю в останній день Евхаристійного Конгресу, коли 50 українців в народних строях і з національними прапорами брали участь у Процесії Національностей та Стейтів, а наші Владики сослужили під час Літургії „Стаціо Орбіс".

Виставка новацьких праць у Торонті

Дня 9-го травня по обіді в шкільній залі школи св. о. Николая, кипіло, як у вулику. Мами, тати, бабуні, дідусі та сестрички зі зацікавленням оглядали виставку ручних робіт та колекцій новаків. І чого там же ж не було: і модель моста над рікою, і лелійка, чудово вироблена з різного роду зерен; і кераміка - глечики, зусилля цілого роя, поштові марки, моделі... Над всім цим працювали новаки одноразово, або протягом року, та принесли сюди, щоб справедливі судді їх оцінили! А треба було бути Соломоном! Бо хоча деякі речі робили недбале враження, то тих було дуже мало. Більшість експонатів були оригінальні, зроблені старанно та зі замилуванням.

О год. 2-ій попросили всіх сідати. Одначе заля не помістила всіх присутніх. Багато мусіло приміститись попід стінами та на коридорі. А на залі стояло „наструнко" понад 50 новаків, радісних, з жовтими хусточками, та великим знаком запиту в очах: хто виграв?

Зустріч новаків з батьками та новацьку виставку, яка є вже традицією Торонтської Пластової Станиці, відкрив референт новацтва при станиці, пл. сен. О. Хабурський. Зробив присутним милу несподіванку, кажучи, що новаки приготовили коротеньку програму. Пісні, повні ентузіязму, (і на кілька голосів!) мінялися з деклямацією. Програмою гарно проводив ст. пл. Ярема Кохан. Допомагали йому братчики, провідники новацьких роїв. Найзворушливішим моментом програми було те, що всі новаки обдарували своїх матерів квітками, які заздалегідь для них приготовив пл. сен. Хабурський. Сьогодні ж бо день матері!

І врешті, довго очікувана хвилина проголошення нагород. Щоб якнайсправедливіше оцінити дитячі праці, новаків поділено на старших та на молодших.

За групові експонати нагороджено:

Старша група: 1-Бобри, 2-Олені

Молодша група: 1-Зайчики, 2-Медведики.

Індивідуальні нагороди: мистецтво: Ігор Іванусів, Євген Дувалко, Дмитро Переклита, Андрій і Марко Чума, Нестор Черниш; збірки: Мирон Дмитришин, Данило Стадник; моделі: Тарас Калимон, Нестор Черниш, Борис Бойчук; ручні роботи: Данило Іванусів, Данило Юрчук, Борис Созинський; наука: Борис Хабурський, Ромко Даревич, Данило Стадник.

Від Станиці привітав та погратулював станичний, пл. сен. Я. Соколик. Новаки! Ми з цікавістю чекаємо на чергову виставку!

О.Б.С.

В ТРЕТЮ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА і БАТЬКА

бл. п. ІВАНА КУЗЬМЕНКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА
ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ

у вівторок, 10 серпня 1976 р.
в катедрі св. Володимира
у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
в 9-ій год. ранку.

Просимо Друзів і Знайомих згадати Покійного в своїх молитвах в цей день.

РОДИНА

СПОРТ

ПОНАД 370 СПОРТОВЦІВ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У V-ОХ СПОРТОВИХ ІГРИЩАХ

Елленвілл, Н. Й. (О. Твардовський). — У днях 19-20-го червня ц. р., тут на спортових площах оселі СУМА відбулися У-ті Спортові Ігрища Українських Молодечих і Спортових Організацій, що їх в цьому році перевів Провід Союзу Українсько - Американських Спортових Т-в Схід у такому складі: Ю. Храневич — голова, Є. Ґановський — заст., Л. Білик — секретар, О. Твардовський — реф. преси і реклями, В. Костик — фінансовий, Я. Петрик тех. орг. реф., проф. д-р Е. Жарський — гол. Вер. Комісії, М. Стебельський — гол. суддя Ігрищ, А. Лапичак — провідник вібиванкового турніру, Р. Глушко — провідник турніру копаного м'яча, О. Колодій і Л. Білик — провідники легкої атлетики, О. Напора — асистент провідника від. турніру СУАСТ - СХІД. У цьогорічних У-их Спортових Ігрищах, присвячених Ювілеям 200-Річчя незалежности ЗСА, 100-Річчя українського поселення в ЗСА, 60-річчя смерти Івана Франка і 50-річчя смерти сл. п. Головного Отамана Симона Петлюри, — взяло участь понад 370 спортовок і спортовців, які репрезентували: УСВТ „Чорноморська Січ", Український Спортовий Клюб Ню Йорк, УСО „Тризуб" Філядельфія, Пласт і СУМА.

В суботу вранці від год. 8-10-ої в Команді Табору відбулася реєстрація та розміщення прибулих учасників. О год. 11-ій після зорганізованого походу на головну площу учасників із своїми прапорами відбулося врочисте відкриття Ігрищ: піднесення прапорів, відспівання гимну і молитви, присяга „змагатися гідно і чесно". З привітами виступили: Х. Кульчицька від Конференції Центральних Молодечих, Студентських і Спортових Організацій при УККА, М. Стебельський — від УСЦАК і УСВТ „Чорноморська Січ", Б. Сірий від УСО „Тризуб" Філядельфія, Р. Лисняк від УСК-у Ню Йорк, С. Палидович від Пласту і Є. Ґановський від СУМА.

Після дефіляди, що відбулася по відкритті Ігрищ, розпочалися легко - атлетичні змагання і турнір першенства вібиванки СУАСТ-Схід, які проходили без перерви до вечірніх годин. Змагання копаного м'яча розпочалося о год. 4-ій перед вечором, та продовжувалися у неділю після Богослуження, до год. 6-ої вечора, коли закінчилися Ігрища.

ВИСЛІДИ ЛЕГКО - АТЛЕТИЧНИХ ЗМАГАНЬ

Група мол. юнаґок в бігу на 60 м.

М. Муха (Пласт) Дж. Сиґі 9.6, Н. Федун 9.9, Д. Турчан 10.2 (обидві Пласт Пассейк).

Скок у далеґінь

Д. Турчан 12.6, Х. Грес Пласт Пассейк) 11.4, М. Муха 11.3 і пів.

Скок у височінь

Х. Ґрес, Н. Федун і Д. Турчан усі 3-8.

Стусан кулею (6 ф.)

Д. Турчан 24.4 і пів, Д. Матвіїшин 22-7 і пів, Н. Моровська 22.5 і пів (усі Пласт Пассейк).

Молодші юнаки в бігу на 60 м.

І. Лещук (УСК Н. Й.) 7:9, Б. Крамарчук (УСК) 8.5, З. Крамарчук (УСК) 8.7.

Скок у далеґінь

Б. Крамарчук 15.3, Р. Шуль 14.10 і пів, З. Крамарчук 14.9 (усі УСК Н. Й.).

Скок у височінь

Р. Шуль 4.9, І. Лещук 4.8, Б. Крамарчук 4.4.

Стусан кулею (8 ф.)

І. Лещук 33.5 і пів, Р. Шуль 29.11, С. Турко 31.3.

Штафети 4 х 60

Дівчата: Х. Грес, Н. Федун, Л. Микич, Д. Турчан (Пласт Пассейк) 56.0.

Хлопці 1-ше місце: З. Крамарчук, В. Бордун, В. Крамарчук, І. Лещук (УСК Н. Й.) 33.0.

П-ге місце: М. Яремко, Р. Шуль, Я. Турко, Б. Малицький (УСК Н. Й. „В") 36.0.

ІІІ місце: А. Пенцак, Т. Стефуришин, П. Ситник, П. Братах („Ч. Січ") 41.0.

Старші юнаґки й юнаки в бігу на 100 м.

Юначки: Х. Басняк („Ч Січ") 14.2, М. Луцик (Пласт, Н. Й.) 14.8, В. Чума Пласт, Н. Й.) 14.9.

Юнаки: В. Натана (Пласт, Н. Й.) 12.0, А. Кравченюк Пласт Джерзі Сиґі) 12.4. П. Михайлів (УСК) 12.6.

Скок у далеґінь

Юначки: М. Луцик Пласт, Н. Й.) 13.4, В. Палидович Пласт Пассейк) 12.6½, Р. Дяченко 12.6.

Юнаки: Б. Грес 17.4 ½, І. 17-2 ½, Ю. Турко (УСК) 16-11 ½.

Скок у височінь

Юначки: Х. Басняк 4-2, В. Чума Пласт Н.Й.) 4.0, Л. Котляр Пласт, Пассейк) 3.10".

Юнаки: Б. Грес 5-3", В. Вих (Пласт, Пассейк) 5-1", Н. Поритко (УСК) 4.11".

Стусан кулею (8 ф.)

Дівчата: В. Кухтенко (СУМА „Крилаті") 28.7 1/4, О. Федун (Пласт, Пассейк) 24.9, Л. Котляр 23.9.

Юнаки: (12ф): А. Дзерович Пласт Н. Й. 34.3, Ю. Турко 34.0, С. Сірий (Пласт Джерзі Сиґі) 32.9 1/2.

Біг на 400 м. хлопці

В. Натина 57.1, Ю. Білик (Пласт, Джерзі Сиґі) 59-3, А. Кравченюк 60.3.

Біг на 800 м.

Ю Натина 2-20.8, Ю. Білик 2.25-7, А. Кравченюк 2.38.5.

Біг навпростець

В. Натина 6.26.0, Ю. Білик 6.30.0, А. Кравченюк 9.57.5.

Штафета 4 х 60 м.

Юначки: В. Чума, Р. Григорович, М. Луцик, С. Михайлів (Пласт Н. Й.) 37.2.

П — Л. Свинтух, М. Войтович, Д. Твардовська, Х. Басняк (Ч. Січ) 38.4.

Ш-те місце: В. Палидович, Л. Котляр. Дяченко, Думановська Пласт, Пассейк) 39.7.

Юнаки: П. Михайлів, Ю. Турко, І. Струтинський, Н. Поритко (УСК, Н. Й.) 50.9. П-ге місце: Р. Теличка, С. Сірий, І. Тхір, А. Кравченюк (Пласт, Джерзі Сиґі) 51.1. Ш-те місце: М. Криштальський, Е. Голюка, А. Д Дзерович, В. Натина (Пласт, Н. Й.) 51.3.

Мет диском (юнаки)

В. Натина 79.9 1/2, А. Раковський (УСК) 76.6 3/4, Ю. Турчин 74-.7 1/2.

Мет ратищем (юнаки)

В. Натина 1071, А. Дзерович 104.0", С. Сірий 89.9".

ВІДБИВАНКОВІ ПЕРШОСТІ СУАСТ - СХІД

До турніру зголошено 25 дружин, з яких прибуло на змагання 24-ри, не приїхала „Скала" з Гартфорду. Звітовий турнір проходив на початку круговою системою, після якої мали відбутися півфінали і фінали. В групі чоловічих дружин виступало 8 — поділені на дві підгрупи, в жіночій тільки 4-ри дружини. в групі юначок і юнаків — по 6 дружин в кожній. На жаль, в часі коли вже почалися півфінальні гри, в яких між іншими „Ч. Січ" закінчила перемогою 2:0 з дружиною СУМА, Н. Й., оселю, як і взагалі цю частину Кетскильських гір навістила громовиця і густа дощова злива, яка перешкодила пляноване закінчення турніру. Провід турніру і провідники дружин фіналістів винесли не зовсім вдале рішення (головно, щодо чоловічої групи, де були дві підгрупи), згідно з яким звання першунів наділено, цим дружинам, які здобули в круговій системі найбільше перемог.

Спільними чемпіонами СуАСТ - Схід на 1976 рік в чоловічій групі вийшли: СУМА, Н. Й. і Пласт „Чорноморці", віце-чемпіонами: „Ч. Січ" і „Тризуб" Філядельфія. В жіночій групі: УСК, Н. Й „А", П-ге місце „Тризуб" Філядельфія, ІП-те — СУМА, Н. Й. В групі юначок: Пласт, Пассейк, СУМА, Ірвінгтон і „Крилаті" Йонкерс. В групі юнаків: СУМА, Гартфорд, Пласт „Орли" і „Ч. Січ". Найкращими змагунами, відповідно до названих груп вийшли: Б. Новаківський, Стадниченко, О. Федун і Р. Кулінсвський.

Фінал юнаків в копаному м'ячі проходив в часі дощової зливи

У турнірі копаного м'яча взяло участь 7 дружин: 3-ри дружини новаків і 4-ри юнаків. В суботу відбулася додатково товариська зустріч „олдбоїв" „Ч. Січ" — „Тризуб", яка закінчилася перемогою кол. чемпіонів ЗСА, вислідом 2:0.

Змагання наших наймолодших дружин проходили емоційно і завзято, в яких присутні любителі цього спорту мали можливість побачити ряд наших молодих талантів, які в цьому спорті, що стає одним з головних в ЗСА, в майбутньому зможуть гідно репрезентувати свої Т-ва і взагалі український спорт в Новому Світі.

Приємно, що велика більшість цих наших надійних футболістів, це випускники І-ої Української Спортової Школи „Ч. Січі", як теж подібної Спортової Школи СУМА.

Перші три місця в групі юнаків зайняли: „Ч. Січ" 6:0 точок 12:4 відношення воріт, „Крилаті" 4:2 точ., 8:5 воріт, „Тризуб" 2:4, 4:3.

В групі новаків: „Крилаті" 4:0 точ., „Ч. Січ" 2:2, „Тризуб" 0:4.

Після закінчення фінальних змагань копаного м'яча, під пам'ятником тієї оселі відбулося вручення переможцям нагород. В кінцевих прощальних словах голова СУАСТ - Схід, як і голова Гол. Управи СУМА Я. Шміґель, висловили признання і подяку Проводові Ігрищ і учасникам, а головно суддям, між якими багато труду вклали: Л. Гребінка, В. Касіян, Б. Гайдучок, Б. Твердовський, С. Палидович, О. Попович, М. Домарадз та асистенти провідника відбиванкових першостей СУАСТ - Схід — О. Напора і Люба Лапичак.

Віддано і приязно співпрацювали поодинокі Члени Управи оселі з Проводом Ігрищ та зробили від себе усе можливе для його потреб.

Як і в попередніх роках, обов'язки медичного опікуна звітових Ігрищ, солідно виконував д-р Мирослав Вих.

„НА БЕРЛІН!"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

нуті новісінькі американські танки, заметені снігом... Ото так ми воюємо, — закінчив ляйтенант свою розповідь.

Тим часом господиня дала йому щось з одежі перезягнутися. Він подякував їй, попращався з нами і, вийшов за двері, зник з зимовій імлі...

Знаючи совєтську безгосподарність, (якої їм і тепер не бракує), ми повірили щирій розповіді вояка.

На другий день повернувся німецький комендант, а про червоних вже не було нічого чути.

Але у вересні того ж року вже нам довелося кидати рідну землю і мандрувати „по світах"...

Дякуючи багатому й щедрому „дядькові Семові", який так щиро помагав „добродушному" приятелеві „дядькові Джо", Червона армія таки попала в Берлін. А що при цьому полягли мільйони молодих здорових людей, про це „дядько Джо" не дбав.

— У меня людей хватіт!" — цинічно хвалився перед союзниками.

А ті із вдячности до „отця народов" віддали йому на поталу ще й пів Европи.

Читаючи тепер про „детант", прийшов мені на думку цей спогад з часів Другої світової війни.

Концерт Української Музичної Студії у Філядельфії

Українське музичне Студіо в неділю, 20-го червня, ц. р., в Українсько - Американському Центрі „Тризуб", у Філядельфії, Па, о год 5-ій після полудня, влаштувало концерт під керівництвом Зої Маркович.

Участь в концерті взяли учні і студенти: В. Мальник, А. Карбівник, М. Лужецька, Я. Смолій, І. Лужецький, М. Смолій, Г. Лужецький, Л. Стасюк, Б. Бачара, Д. і Р. Ткач, Н. Дмит[illegible], Х. Комановська, Л. [illegible], А. Корсун, Р. Лу[illegible], В. і М. Пришляк. І. і О. [illegible], А. Іваськів, Р. [illegible], Н. Пацовська. Л. Пришляк, Г. Небесна, С. і Х. Квітка, О. Граур, П. Леонард, Л. Мельник.

Вони виконали твори композиторів: Бах, Бетговен, Моцарт, Гайдн, Шуман, Шуберт, Чайковський, Гріґ, Шопен, Кюї, Римський-Корсаков, Дублянський, Беркович, Безкоровайний, Маркович, Кобилевський, Людкевич, Шуть, Носенко, Лисенко і інші.

Разом виконано 40 точок, в тому 29 сольових й 11 ансамблевих. Усі учні й студенти були знаменито приготовані.

Найкращим в грі виявив себе учень з І-го відділу, Ярослав Смолій, а в ІІ-ій частині Рената Яримович, перша учениця Студіо, яка блискуче, з великим відчуттям, виконала „Вальс" Шопена.

Програму відкрив, вітаючи приявних, Роман Лупань, а на закінчення від батьків учнів промовляв Богдан Лужецький.

Вдячні учні нагородили проф. З. Маркович чудовою китицею рож.

Після закінчення першої частини концерту, зроблено знімку всіх учасників.

Проф. З. Маркович веде своє Студіо вже 27 років. Її учні вчаться також в найкращих музичних інститутах й є там одні з перших.

Проф. З. Маркович провадить вже 10 років вокальне „Тріо" СУМА, „Соловейки", знане повсюди в ЗСА. „Соловейки" вже готуються до наміченого турне по Европі.

Велику працю вклала проф. З. Маркович у видання двох Збірників пісень — „Співають соловейки". Обгортки цих книжок виконали мистці П. Андрусів і Е. Козак. Ці збірники пісень знаходяться у всіх бібліотеках, а також у Вашінгтоні, в Конгресовій Бібліотеці. Сьогодні проф. З. Маркович працює над виданням платівки власних творів і обрібки народних, стрілецьких та іншого роду пісень, що їх виконують знані українській громаді Галина Андреадіс і Лев Рейнарович, в супроводі великої американської, Філядель-Філядельфійської симфонічної оркестри. Заслуга проф. З. Маркович в тому, що вона впроваджує нашу музику в американський світ.

о. проф. І. Попель

†
ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МІЛДРЕД КОЦУР БАЛЕСТЕРІ, член УНС Відд. ч. 22 Т-ва Доброї Волі в Чікаґо, померла 21 квітня 1976 р. на 54-ому році життя. Покійна народилася в Чікаґо. Стала членкою УНСоюзу в 1939 році. Полишила в смутку чоловіка Сема, дочку Джон і сина Джей, внука Степана, маму Ольгу, сестер Гелену і Марію і Дженевів. Похорон відбувся 24 квітня 1976 р. на цвинтарі св. Николая в Чікаґо.
Вічна Їй Пам'ять!
Гелен Б. Олек, секр. Від.

РОМАН РОГОШЕВСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 434 Т-ва Пласт в Монтреалі, помер 22 квітня 1976 р. на 68-му році життя. Покійний народився в Хоросткові, Зах. Україна. Став членом УНСоюзу в 1962 році. Полишив в смутку дружину Марію і дочку Романну, сестер, близьчу і дальшу родину. Похорон відбувся 26 квітня 1976 р. на цвинтарі Моунт Роял в Монтреалі.
Вічна Йому Пам'ять!
Олександра Дольницька, секретар Відділу

ДМИТРО ХРУПАЛИК, секретар 52-го Відд. ім. Тараса Шевченка, помер 7 травня 1976 р. на 84-му році життя. Покійний народився в Буцнике, повіт Скалат, Україна. Полишив в смутку дружину, дочку Софію з мужем і двох внуків. Похорон відбувся 9 травня з укр. катол. церкви Св. Духа на укр. цвинтарі в Салдвилльд, Масс.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Кременец, секр. Від.

ВАСИЛЬ БАНИ, член УНС Відд. ч. 75 Т-ва Запорожська Січ в Детройті, помер на 53-му році життя. Покійний народився в Шутротусі, Заліщики. Став членом УНСоюзу в 1966 році. Полишив в смуту дружину Анну, дочок Стефанію, Любу, Ірину і сина Данила. Похорон відбувся на цвинтарі св. Ядвиги в Детройті, Міч.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

АНДРІЙ ЛЯННИЧЕНКО, член УНС Відд. ч. 204 Т-ва ім. о. Гончаренка в Ню Йорку, помер 12 квітня 1976 р. на 78-му році життя. Покійний народився в Лохвиці, Україна. Став членом УНС в 1952 році. Полишив в смутку дочок Надію й Валентину з чоловіком Алланом. Похорон відбувся на цвинтарі Рова в Джексон, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Палідвор, секр. Від.

МИХАЙЛО АНАРИЧ, член УНС Відд. ч. 235 Бр. св. Михаїла в Россфорд, Огайо, помер 27 квітня 1976 р. на 78-му році життя. Покійний народився в селі Босько, Лемківщина. Став членом УНСоюзу в 1925 році. Полишив в смутку дружину Пелагію, синів Михайла й Івана, п'ять внуків і 4 правнуки. Похорон відбувся 30 квітня на цвинтарі Калвари в Толедо, Огайо.
Михайло Бобер, секр. Від.
Вічна Йому Пам'ять!

ОСИП СТЕЦУРА, член УНС Відд. ч. 287 Т-ва Сини України в Джерзі Сіті, Н. Дж., помер 21 лютого 1976 р. на 69-му році життя. Покійний народився в м. Львів, Україна. Полишив в смутку дружину Софію, дочку Уляну, зятя Романа і внуків Марка, сестру Марію, брата Михайла і рідню в Америці й Україні. Похорон відбувся 24 лютого на цвинтарі св. Андрія, в Бавнд Брук, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Софія Стецура, секр. Від.

КАТЕРИНА СТАЛЕГА, членка УНС Відд. ч. 333 Сестриництва св. Анни в Бервік, Па., померла 4 травня 1976 р. Покійна народилася 15 вересня 1902 р. в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1925 році. Полишила в смутку дочку Марію. Похорон відбувся 7 травня 1976 р. на греко католицькому цвинтарі в Бервік, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

КАТЕРИНА ВАЩУК, членка УНС Відд. ч. 367 Т-ва Запорожська Січ в Рочестері, Н. Й., померла 18 квітня 1976 р. на 81-му році життя. Покійна народилася в Збора, Калуш, Зах. Україна. Полишила в смутку сина Івана - Михайла, 2 внуки і 3 внучки, 2 племінниці і 2 племінники. Похорон відбувся 21 квітня на цвинтарі Голі Сепулче в Рочестері, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Василь Попович, секр. Від.

ТИМКО КВАСНИЙ, член УНСоюзу Відд. ч. 385 Т-ва Запорожська Січ в Міннеаполіс, Мінн., помер 9-го квітня 1976 на 86-му році життя. Покійний народився Грицеволя, пов. Радехів, Україна. Став членом УНСоюзу в 1922 році. Полишив в смутку брата Прокопа в Міннеаполісі і кревних на Україні. Похорон відбувся 12 квітня 1976 на цвинтарі св. Антона в Міннеаполісі, Мінн.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

СТЕФАН РЕВАК, член УНС Відд. 85 Т-ва Укр. Амер. Єдність в Чікаґо, Ілл., помер 3-го травня 1976 р. на 68-му році життя. Покійний народився Беллевілле, Ілліноіс. Став членом УНС в 1967 році. Полишив в смутку дочку Фелицію та двох синів Стефана і Михайла. Похорон відбувся 6 травня 1976 на цвинтарі Евер Ґрін, в Евер Ґрін Парк, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Богдан Вовчик, секр. Від.

СОФІЯ ДЕРКАЧ, членка УНСоюзу Відд. ч. 316 в Рочестері, Н. Й., померла 2-го травня 1976 р. на 68-му році життя. Покійна народилася в Сенів, пов. Бережани. Стала членкою УНСоюзу в 1966 р. Полишила в смутку мужа Івана. Похорон відбувся 4-го травня 1976 на цвинтарі Голі Сепулче в Рочестері.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МИКОЛА ОЛІЙНИК, член УНСоюзу Відд. ч. 88 Т-ва Союзівка в Керґонксоні, Н. Й., помер 8 травня 1976 р. на 61-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1958 році. Полишив в смутку рідню в Америці і в Україні. Похорон відбувся 10 травня 1976 на цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

КАТЕРИНА КОЛОДІЙ, членка УНС Відд. ч. 112 в Парма, Огайо, померла 22 квітня 1976 р. на 75-му році життя. Покійна народилася в Рогатині, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1935 р. Полишила в смутку чоловіка Михаїла і дочку Розу. Похорон відбувся 24 квітня 1976 на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН БАНАХ, член УНСоюзу Відд. ч. 239 Т-ва св. Юрія в Філядельфії, помер 9 травня 1976 р. на 80-му році життя. Покійний народився в селі Василів Великий, повіт Рава Руська. Став членом УНСоюзу в 1923 році. Полишив в смутку дружину Ангелину, сина Володимира з дружиною Іриною, внуків Ірину і Ангелину. Похорон відбувся 13 травня на цвинтарі Овклейн в Філядельфії.
Вічна Йому Пам'ять!
Мих. Ковальчук, секр. Від.